

Plaat XVI — Vogel 74). Als onderscheidingskenmerk draagt deze duif eene schulpkuif, die diep in den nek beginnende als een kap over den kop uitsteekt, weshalve men haar ook wel den naam van gekapte non geeft. Het lichaam is klein en fijn gebouwd, de houding zeer edel en sierlijk, de kop rond en hoog van voorhoofd, de snavel kort maar stevig, oog wit met donkeren huidring, fraai gebogen hals, sterkgewelfde en vooruitstekende borst, lange, hangende vleugels en lage, onbevederde pooten.

Ten slotte vermelden wij onder de Tuimelaars nog een paar rassen, die vooral in ons land van ouds zeer bekend waren, en wel den OVERSLAGER of DRAAIER, den eigenlijken tuimelaar (*Col. dom. percussor*) en den SLENKER.

DE OVERSLAGER (*Col. dom. percussor*), *D. Ringschläger*; *F. P. tournant*; *E. Smiter*, heeft in 't uiterlijk veel van den gewonen veldvlieger. De kop, soms spits gekuifd, komt met dien van de veldduif overeen, het voorhoofd is van gemiddelde hoogte, het oog bruin met smallen vleeschkleurigen rand, de snavel lang, de borst breed, poot glad, de vleugels, die zeer spitse slagpennen hebben, reiken bijna tot aan het einde van den staart. Vroeger schijnen deze duiven enkel in getijgerde teekening gehouden te zijn, tegenwoordig treft men ze in alle kleuren aan. Het opmerkelijkste bij dit ras is wel het overslaan en het klappen. Een goede duif van deze soort moet bij het vliegen voortdurend de vleugels tegen elkander slaan, zoodat men het op grooten afstand hooren kan. Bij het jagen of drijven der duif moet de doffer 5 of 6 maal in een kring rechts en links over haar heen vliegen en bij elke korte wending de vleugels luid klappend te samen slaan. De duif klapt ook, maar veel minder veelvuldig en sterk. Bij goede „slagers” zijn in den herfst de vleugels soms geheel en al stuk geslagen.

DE SLENKER of SLENKDUIF. Dit oude Hollandsche ras begint even als de overslager meer en meer zeldzaam te worden. Alleen in de provincie Groningen en in Oost-Friesland treft men duiven van dit ras aan. De Heer E. Pfannenschmidt te Embden, schrijft er het volgende over: „Zij is iets grooter dan de Hannoversche Tuimelaar, met breede borst, hooge pooten, licht oog, langen, eenigszins gekromden snavel, zeer sterke maar korte vleugels en korten staart en trotsch van houding. Het gevederte is meestal roodachtig met onzuivere staart- en vleugel-spitsen, lichte vleugelstrepen; maar zij komt ook in geel, schimmel-

kleur en wit voor. Zij broedt slecht en brengt de jongen slecht groot. Alle bewegingen zijn vol vuur en bevalligheid. Met eenige krachtige vleugelslagen verheft zij zich in de lucht, golvende slangenlijnen beschrijvende. Iedere vleugelslag is een geweldige stoot, die met zulk eene kracht onder het lichaam wordt uitgevoerd, dat de vleugels soms in elkander verward raken en de duif machteloos uit de hoogte valt. Uren lang drijven zij hun jokkend spel, nu eens hoog in de lucht, dan over de daken; nu eens de vleugels tot een vérklinkenden slag uithalende, dan weer geruischloos als een omgekeerde driehoek voortzwevende. Alle kunsten dezer duif zijn het tegenovergestelde van die van den echten tuimelaar; terwijl deze de vleugels boven het lijf te zamen slaat, slaat de Slenker de vleugels onder het lichaam tegen elkander.”

Jonkheer W. Gockinga deelde in mijn tijdschrift „Onze gevederde Vrienden” het volgende mede over de in Groningen voorkomende Slenkduif, na alvorens er op gewezen te hebben dat de Groninger Slenkduif in het laatst der vorige en in het begin van deze eeuw, eene zekere vermaardheid had verkregen en naar alle deelen des lands werd verzonden: „Haar vorm is elegant, de houding trotsch, terwijl zij bij goede behandeling zeer tam wordt. Hetgeen haar van elke andere duivensoort onderscheidt, is hare bijzondere wijze van vliegen, 'twelk bestaat in *springen* en *zwemmen*, gelijk het hier algemeen wordt genoemd.

Bij het eerste slaat zij de slagpennen met kracht onder het lijf tegen elkaar, 'tgeen op verren afstand hoorbaar is, terwijl zij bij het zwemmen, daarentegen, de vlerken krachtig *uitslaat* en daarop een eind voortdrijft; zij die het meest springen, worden voor de beste exemplaren gehouden, vooral wanneer zij daarbij kop en hals achterover buigen en de staart geheel hol staat. Hare kleur is verschillend, als: zuiver wit, effen rood en effen geel; rood- en geelbleke zijn die, waarvan de vlerken een lichtere tint hebben aan hals en borst; roode en gele *sparren* die, waarvan de doffer een rooden of gelen kraag heeft en de duif eenigszins gesprenkeld is. Zelden treft men een paar van dezelfde kleur aan, daar beweerd wordt dat van twee duiven, waar bij beiden de gele kleur voorkomt, veelal blinde jongen geboren worden.”